

Dagdroom in niemandsland

Amsterdam Sloterdijk is in opkomst, berichtte het tijdschrift *Adformatie* eerder dit jaar. IT- en andere hippe bedrijfjes strijken er neer. Maar wie uitstapt

bij station Sloterdijk, ziet dat nog niet af aan het kantorenterrein. Roze granieten torens en blokvormige laagbouw met ruwe palazzo-façades worden afgewisseld door weinig esthetische bedrijfspanden. Voor de deur van het FNV-gebouw probeert een figuratieve stenen sculptuur, schatplichtig aan de beeldhouwer Ulrich Rückriem, nog op te boksen tegen de architectuur. Maar het is een verloren strijd. Kunst op zo'n plek, daar moet je toch een andere aanpak voor kiezen.

Dat deed Giny Vos, een kunstenaar die met nieuwe media in de openbare ruimte werkt – een toepassing die je nog niet veel ziet bij buitenkunst. „Het is duur, vergt veel techniek en kan alleen als er ook geld voor onderhoud is”, licht de kunstenaar telefonisch toe.

Vos kreeg de opdracht een werk te maken voor een loods van Westpoort-beheer, waar het stadsdeel faillissementsboedels, strooizout en wagens van de plantsoendienst herbergt. Het ligt een paar straten voorbij het station, op de grens tussen kantorenpark en braakliggend terrein. Binnenkort komt er een grote weg, maar nu ligt het nog ingeklemd tussen hoge dijken met spoorlijnen erop. Het enige uitzicht is op vier windmolens, het enige geluid is van langsrazende intercity's.

Reden van de opdracht was vooral dat de ingang precies verkeerd aan een zijkant zit. Vos werd gevraagd om de ingang en functie van het pand te visu-

Giny Vos, 'Lokroep', 2006
foto Gert Jan van Rooij

aliseren. „Ik voelde me als Kleinduimpje die moest gaan strooien opdat mensen de weg konden vinden naar binnen”, vertelt ze. Het lichtwerk, dat *Lokroep* heet, meet bijna tachtig meter.

Guinness Book-groot is het werk toch onzichtbaar voor veel passanten. Overdag zie je niet hoe de aluminium schrootjeswand is doorboord met duizenden witte led-lichtjes. Maar als de zon onder gaat, lichten hierdoor zulke hoge letters op dat het niet eens opvalt dat er nog deurtjes in de wand zitten. Ze vormen één woord, soms twee, dat elke tien seconden verandert. Spelau-

to. Snoeikunst. Wegvegen. Ze verwijzen naar de functie van het gebouw of bevatten reacties op het werken op straat: Hé veger. Naar nest. Hoe-hoe. En soms duiken romantische verwijzingen naar dit afgelegen terrein op. Cowboyland. Dagdroom.

Er is ruimte voor maar een paar letters per keer maar dat is geen punt: dit werk wordt gezien door de langszoevende treinreizigers en straks automobilisten. Die hebben maar een seconde om het te lezen. Het sterkst zijn de gekke kreten en de meer romantische woorden, door hun scherpe contrast met de functionele omgeving. Vos heeft enkel de basale technieken van lichtreclames gebruikt. Geen kleur, geen tiere-lantijnen, geen sjieke materialen. Ze heeft de kernbegrippen van dit gebied – eenvoud, functionaliteit, formaat – naar een hoger niveau getild, door ze te vertalen in glamour, in kunst.

Het is zeer de vraag of er meer openbare kunst van dit niveau in Amsterdam te verwachten is. Het Amsterdams Fonds voor de Kunst financierde vijftig procent van deze en andere kunstopdrachten, maar krijgt daar geen subsidie meer voor. Reeds uitgeschreven opdrachten zijn afgekapt en de adviseurs ontslagen. *Lokroep*, dat ruim een ton kostte, werd op het nippertje gered door de Mondriaan Stichting. In Amsterdam is het nu aan de markt en de stadsdelen of zij zich dit soort projecten kunnen permitteren. Dat is een weinig rooskleurig vooruitzicht.

SANDRA SMETS

Lokroep / The Painted Chat' van Giny Vos, Theemsweg 26-30, Amsterdam